

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku H.K.
przy uczestnictwie P.J., G.J. i K.T.
o stwierdzenie nabycia spadku po A.J.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...), II Cz (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wnioski P.J., G.J. i K.T. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one mogą

stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ma miejsce wówczas gdy elementarne uchybienia prawu procesowemu lub materialnemu sądu drugiej instancji są widoczne wprost, bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań i jednoznacznie wskazują na konieczność uwzględnienia skargi opartej na wskazanej w niej podstawie, ponieważ nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje tak jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia, że czyni go bezprawnym. Analiza argumentacji przedstawionej przez skarżącą na taką ocenę nie pozwala w szczególności dlatego, że z niekwestionowanych w żaden sposób ustaleń Sądów wynikało, iż dokument zawierający, według skarżącej, oświadczenie ostatniej woli spadkodawcy, mający stanowić jego testament własnoręczny, nie został sporządzony przez spadkodawcę, co skutkowało dziedziczeniem ustawowym. Bez znaczenia w związku z tym pozostają uwagi skarżącej zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania co do powinowactwa lub jego braku pomiędzy skarżącą a Z. Z. , podobnie jak i pozostałe twierdzenia o niewykonaniu przez sąd drugiej instancji obowiązków sądu *meriti*.

Wobec niestwierdzenia istnienia przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek uczestników postępowania o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną został oddalony ponieważ uczestnicy powiązali go z wnioskiem o oddalenie skargi kasacyjnej, tymczasem takie orzeczenie w sprawie nie zapadło.

jw